

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor din Republica Socialistă România

INIMA PATRIEI

an nou — binevenit în țară, an nou — binevenit în inimă.

Toți cei formăm aici acest relief în formă de curcubeu alături de un turător univers rotund care este țara sintem în același timp și speranțele și certitudinile unui timp care să se așeze în lucruri și-n fapte cu mult mai mult temei decât până acum și cu mult mai mult izvor de bine. Tot ce s-a înfăptuit până acum reprezintă fondul principal al argumentelor și încrederea noastră în noi înșine. Tot ce s-a gândit și înfăptuit până acum reprezintă fondul principal al devotamentului și abnegației noastre, al marilor noastre iubiri de țară și al dragostei noastre nemărginite față de partid, față de secretarul său general, președintele Republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

La acest început de an care deschide de fapt o nouă etapă, aceea a unui nou cincinal, toate aceste simțăminte își au acoperirea în auz a faptelor — care un întreg popor își hotărăște și mai tare voința și puterea pentru noi eforturi în vederea edificării noii societăți, în vederea împlinirii marilor sale dorințe, a obiectivelor economice și sociale care să-l îndreptățesc un viitor fericit.

Partidul nostru comunist va împlini în acest an șase decenii de luptă, muncă și creație neprețioasă, șase decenii care ne găsesc văzând și simțind în partid acel centru vital, far viu și luminos în jurul căruia gravitează țara întreagă, poporul întreg. Conștiința însăși a istoricilor și viziile noastre, conștiința însăși a tuturor înfăptuirilor de până acum și a tuturor înfăptuirilor viitoare, acest moment aniversar ne va însufla desigur noi motive și noi îndobitociri pentru ca, în continuitatea procesului anului de dezvoltare economică și socială, la edificul măreț al patriei să adăugăm noi etape, noi străluciri.

Asadar, un an nou pe care în curând îl vom numi un nou an, o nouă treaptă pe calea progresului și civilizației. Îl vom numi un nou an pentru că, pus în fața de lucru, și deschis, și curajoz, el va prelua din interior suma însăși a înfăptuirilor cincinului pe care-l inaugurează și va asigura, ca o mândră lină în timp, pe desigur larg acțiunea succesorilor ne care cu toții ni le dorim.

Fi binevenit în țară, asadar, nou an, fi binevenit în inimă, an nou. L-am sărbătorit după odată străbună, dar și după datina de azi a zecilor și împlinirilor noastre ca și a celor ce vin, viitoare, gândindu-ne, așa cum dintotdeauna am făcut-o, și așa cum forțăm și azi să vorbim mereu, că în viața și în muncă să realizăm de la sine și că totul stă în puterile noastre. În temeiul și justificarea însăși a muncii noastre, Mesajul tovarășului Nicolae Ceaușescu ne este îndreptat în acest sens și deschide un orizont nou de cuvânt și idee acum la început de an.

În cuprindem cu toții în acest mesaj, tot astfel cum în viața și în muncă să realizăm de la sine și din adânc, dinăuntrul ei sprinț și susține bolta neperieritorilor săi muni. Într-o nouă și evident, transformatoare, revoluționară putere și profesiune înaltă de credință, cu liberul consimțământ și hotărârea fermă a celei permanente stări de conștiință după care a începe totul înseamnă într-adevăr a face totul și a-l dedica neîncetat și concret propășirii patriei și poporului său.

Speranțe de pace își pune lumea în acest nou an și speranțe de bună înțelegere și colaborare. Planeta pământ se poate salva pe calea păcii, iar popoarele pot conviețui beneficiind de la pace și nu de la cursul periculos al agravării și războiului internecional, nu de la cursul periculos al neînțelegerii și înarmării sau al amenințării cu forța, etc. O îndreptățită rază de speranță trimite România în lume, prin politica sa de pace și înțelegere, prin normele și principiile pentru care ea pledează neabătut pentru ca viața internațională să cunoască un climat de încredere și de înțelegere. Căuta pentru omnia și lumii înseamnă grăia ftecarui popor pentru propriul său destin, iar România a făcut de neamurată ori dovada unei înțelegeri majore, superioare a acestui lucru, motiv pentru care se bucură de respect și aprecieri unanime. Constanța politică sa va avea și în acest an o confirmare pe măsură.

Un nou an, asadar, s-a instalat cu elipsă și lumini în articulare înseși ale lumii și, vizionar, a intrat în toate drepturile și datorile lui. Drepturi și datorii care prin om și prin oameni se întemeiază, pentru ca la orizont totul să fie mai bine și mai frumos. În inima acestui an bate inima ftecarui și bate rotund, generos, însăși inima nepieritoare a patriei.

Luceafărul

Niște brazde, roată prin pădure
da, și coata poate fi unedea cu... Subțire, transparentă, trecută parcă prin mari filtre de așteptări și de ninsori. Se scutură astfel pe dealuri ca și cum niște pomii ar înflori acolo în univers și, cind și cind, se dau jos. Mai își iau ceva apă de la rădăcină și își mai iau ceva apă, ceva zbor, iar cind totul, în stressina cingătoare se sparge, pe pământ dăruie să se spargă, pe pământ dăruie să se spargă și stoluri de flori, împing aerul, cu bice copiii și ape se-nvîrt grele pe după pomii. Plugosul își duce eoul prin vânt mai departe și aduce aminte de apăsarea, cu pieptul, a țărânelor pe plug. Trax roată-roată niște brazde prin pădure și acelu de-argint bălătoare muscate roșii și subțiri la gemuri, presărind bucați de cer prin curți. Toate porțile au fost deschise și dinadins uitate toată noaptea desuțiale; iar cind, în ogrăzi, legați în lanțuri. Au fost bătrâni mai intii, el au colindat și-au fost colindați în memoria lor cu luna, abia mai

REFLEX

calendare — urmează aruncatul cu țărână. În-alle părți se asviră cu grău. În podgorie, cu pământ. Se la dănt-un paner țărână proaspătă și lina și se aruncă pe pământul vechi semn de-a-nflorire nouă. Iar dacă urei, dacă te rogi frumos, urătorii își dau așa cît să cuprindă o ulci-că mică, mică, atit cît să încapă și-o sămînță-n ea, și să o uzi și so-ngrăjești pînă cind, în soarele primăverii, a feră se aude tarba încolind. E semna că ai finit bine pământul și că



„Am deplina convingere că anul 1981, cincinalul în care intrăm, vor aduce poporului român noi și mari realizări în muncă și în viață, vor spori tezaurul avuției naționale, ridicind pe o treaptă superioară nivelul de trai material și spiritual al întregii națiuni. Garanția mersului nostru neabătut înainte o constituie eroica noastră clasă muncitoare — care își îndeplinește cu cinste și succes misiunea istorică în construcția socialistă din România, — o constituie minunatul nostru popor, fâuritor entuziast al noii orinduirii”.

NICOLAE CEAUȘESCU

PRIVIM PRIN MILENIU

Flori tremurătoare, flori albe scoldă pământul Patriei
Arbori înalți, bărbați puternici string de milenii cu rădăcinile țărâna dacică, români vinjoși în lung și-n lat frământă pământul mîndru;
Respirația lor: respirația munților noștri, respirația anotimpurilor, anotimpuri de griu, anotimpuri de aur, de beton și de sare — Sufletul meu se oglindește în sufletul lor adinc și curat.
Ascultați inima acestui popor!
Inima lui știe doar undireca iubirii.
Privim prin milenii: unde sint cei ce-n-ăzmiră să ne-ngeunece? Albe flori unduind, arbori înalți, bărbați puternici naște pământul Patriei.
Voicu Olari

Voicu Olari

ÎNTAREA ROMÂNIEI

Autoportret cu cer

trăia sus, dea-față pământului. În cămeșoiul lui de cîneapă înăbită, slăpin peste toate privilegiile și întimplările din Munții Apuseni. Avea o casă de lemn, într-o curte cu iarbă, și-n mijlocul lerbii erau soarele, sevăle-tul și scămele de care seceea. Ist ținea culcile-n poală, și pensulele, și nepoțica, umbră de horul moale și larg al unei pălării uriașe, de ab care l se vedeau doar futoarele aspre ale mus-țetei. Cind l-am văzut prima dată picta primă-vara, pe dealuri înflori-eră merli și Ion Niță Nicodim le scutura florile pe pinzele lui. Nu-l interesa perspectiva. Nici umbra. Florile curgeau ca o ploaie, albe și lu-

Sânziana Pop

Continuare în pag. a 7-8

JURNAL DE POET

Ioana pe rug

Corul Filarmonici din Cluj-Napoca și Orchestra radioteleviziunii au roștit și cîntat celebrul poem al lui Paul Claudel din ora-toriul lui Honegger în a-ceste zile în București — eveniment cultural de pri-mă însemnătate. După Mișsa în si minor al lui Bach interpretată la Ateneu în primăvară, o a doua capodoperă unde cu-vîntul și muzica își îm-pietoseș puterile în vederea exprimării logosuului de-vent istoric.
Am văzut ochii înălțări-mași ai altora din sală

A. I. Zăinescu

către anul 2000

Ca și cum ne-am fi aflat în urmă cu veacuri, ca și cum ne-am fi aflat la o adunare de oracol (prezicind că nu va mai fi dat să se împline), astfel a răsunit întrebarea. Și prins de acest joc am fost eu însumi tentat să dau curs imaginației, să construiesc lumi asemenea celor din desenele altor colegi de-al lor: cu cosmodrone și navele spațiale, cu biocuri săgetînd soarele etc. etc. Am privit însă lunga listă de întrebări („de ce nu este liberă Namibia”, „de ce este război între Iran și Irak”, „care este poziția României față de focarele de război”), am privit fețele curioase ale copiilor ce așteptau cu gravitate răspunsurile și mi-am dat seama că anul 2000 pentru ei (ca și pentru noi) este domeniul unui prezent din ce în ce mai acut. Asadar, „cum va arăta Roma-nia în anul 2000?”

Am fost tentat să răspund simplu: asemenea vouă (care veți avea atunci puțin peste treizeci de ani și veți fi întrebăți cum va arăta România la jumătatea primului secol al mileniului trei). Va arăta așa cum vom ști noi (cei care azi avem peste treizeci de ani) să vă lăsam locurile de muncă și bunacuvîntă, parcurile și sentimentele umane, străzile și demnitatea umană, locuințele și literatura. Dar de ce simplu cind afară decembrie anunta sfîrșit de an cu ninsori și sărbători preamînd anul ce-a fost, anul ce va veni, cind repetatele mele plecări de peste an configurind un contur de țară imi erau mult mai la îndemînă? Și atunci au însumi mi-am adus aminte de o întrebare pusă de un grup de „frenetici reporteri” (în documentare) în fața machetei portului Constanta-sud-Agigea: și cind va fi gata? Ni s-a răspuns cu o umitoare precizie o dată după anul 2000. Se lucra, așa cum ne place să spunem, în contul anului 2000, deși noi văzusem cu ochii noștri banda transportoare cîrînd pământul pentru diguri (pământul unei alte mari lucrări: canalul de navigație Dunăre-Marea Neagră), deși noi văzusem beluzurile și roman-diseurile cîrînd biocuri de piatră pentru aceleși diguri, deși noi începusem să vedem configurația portului, lăta, mi-am spus, un reper sigur al anului 2000: portul Constanta-sud-Agigea — unul din primele zece porturi ale lumii, cel mai mare port la Marea Neagră (în anul două mil și...) aproape că nu conținea data exactă, important e că vom fi deja în milenii al treilea al erei noastre). M-am plimbat mai apoi pe Canalul de navigație (fostul fluviu al nrzătorului pămînt al Dobrogei) fără mare greutate (ștînd eu cite trosone sint deja gata să primească încărcăturile de la mare spre gurile Dunării și nu numai către ele) oprind în portu-rile Medidia, Basarabi, urmînd canalele de irigație împănate de Dobrogea, noi suprafețe agricole obținute prin acoperirea suprafețelor calcareoase cu pămîntul mînos (rezultat din lucrările de excavare de la Canal), le-am evocat podul-muzeu al lui Salngny de la Cernavodă (și povestile lui legate de încrederea constructorului în înfrîngerea mării) și am văzut singurul nou pod și noua centrală atomică-nucleară. Le-am spus toate acestea și nu eram mai departe de cincinalul care va să înceapă peste citeva zile, le-am spus toate acestea și nici măcar nu-i scosesem pe ei, pionierii atit de solemn cu cravatele roșii cu tricolor și bluzetele albe, din copilărie spre a-i proiecta în adolescență.

Am lăsat Dunărea să-și urmeze drumul — din nou — spre marea cea mare și m-am dus către cîmpie urmînd calea ferată de la Fetesti, spre Ciulnița de unde am lăsat-o și pe ea să-și ducă traseele către București spre a intra în Bărăgan, adică m-am dus către casă, către acasă, către soțotim că după o anumită vîrstă te trage sfiora către origini (și originile noastre se confundă adeseori cu o așezare în care mai bizize lanul de porumb și-ți frămîntă nările mirovul de pline coaptă în vatră). M-am dus la intrădărea Ialomiei cu Prahova (legătî și unei civi-lizații străvechi cîci din vreme în vreme apele dau la iveală fle un clob de lut ars, fie un ban de aramă sau de argint, fie o altă urmă de existență civilizată și tracică) și le-am spus despre amenajarea rîurilor din interior, despre micro-hidrocentralele pe vor zăuzăți în timp, despre fetele în care acest sat Dridu s-a transformat rîmînd în țiparele sale tradiționale — (și am convingerea că nici acest nou santier care vine peste el și în el, răpîndu-i lunca Ialomiei —

Constantin Stan

Continuare în pag. a 7-a

TÎNĂR ÎN AGORA

EMOȚII LA O CARTE NOUĂ

O carte nouă e o emoție nouă pentru scriitor. O privește zile în sir mîndru pe care nici nu îl bănuia așa cum o vedea între filele mizăz-lite ale manuscrisului. Apoi pleacă cu ea în care am învățat numeroase lucruri necesare unui om care scrie și care are înto-deuna de-a dreapta și de-a stînga sa, a me-sel de lucru — vîntul. Însoțit de citiva co-legi am sosit la Mina Lonea între schimburi. Un schimb ieșea din adînc iar altul se pre-gătea să-și la locul ac-țotilor, a țărânelor, a intelectualilor, a citito-riilor — într-un cuvînt. Un frumos obie-ct al scriitorului ro-mân e acela de a merge prima dată cu rodul muncii sale acasă la el sau acolo unde se sîmte cel mai bine. Așa am mers cu ul-tima carte de versuri „Alfabeta straniu” în care vă vorbesc” între minierii Văii Jiului. La

Valeriu Bărgău

Continuare în pag. a 7-a

Tilda Arghezi
Tilmaciul
Un cărturar a spus cîndva-ntr-o poză Că tilmăcirea e-o metamorfoză, Căci oapă cum un suflet trece Din om în om sau dobitoac, de cece Sîm de o suță și mai multe ori, Oamenii fiind țoți nemuritori, După credința vechilor Egipti, În grai, tipar și manuscris, Acelaș gînd e-nțreg, deși se schimbă Trezind din cite-o limbă-ntr-altă limbă.
Ianuar 1953

CĂRȚILE ANULUI 1980

PRELUDIILE MODERNIZĂRII

două idei structurează noua carte a Is-toricului Gh. Platon. Una, de versă-bătesc, „vrea să spună că revoluția de la 1848 n-a fost, în țările române, fără trecut, iar în această lumină autorul îi atasează un întreg secol de acumulari, de contradicții, de tensiuni, de preparative, fără de care amintita revoluție nu s-ar putea explica, cum ar fi fost explicată unora, dect ca o consecință, a contaminării apene. A doua idee, decurgînd logic din prima, afirmă unitatea de aspirație, de orientări, de „constință”, a perioadei amintite, revendicată ca epoca de tranziție de la feudalism la o societate modernă, de caracter burgez. Sint idei care au mai fost enunțate, desigur, autorului însuși și făcut-o în mai multe rînduri, dar pentru intilia oară ele apar în cadrul unei sinteze de anvergură, menită să prelungească o altă, nu mai puțin importantă, prin încorporarea, căreia-i redă și astfel astfel mai bine interstiiul 1750-1848, care se arată a fi și pentru lumea românească unul din cele mai spectaculoase, în sensul că oferă o mare diversitate de fenomene, o succesiune rapidă de evenimente, mutații, răsturnări, cu efecte de sea-

Al. Zub

Continuare în pag. a 6-a

Cuvînt unificator

gîndindu-mă, din lungul firului vie-ții mele, sîm la răscrucă, la tot ce poate fi mai important pentru mine, scrisul mi-a adărat drept sin-gurul punct de sprîjin; e este viața imoali-mită de viață, într-ait de profund, încît își atinge limitele, plînd chiar puțin dincolo de ele, într-o zonă luminosă a emiilor ultime prin încorporare, căreia-i redă și astfel esența; el se face, se lasă comunicat și comu-nică, de la materia cea mai amorfă pînă la cea mai pură, acumulînd energii incapabile altfel să se rostască, întîrîndu-ne siguranța universalității în spațiu și timp.
Nu vreau decit să scriu!

Fapta de a fi om ar fi efemeră dacă nu ar exista complicitatea scrisului, în care gin-direa construiește gîndire și sentimentul, sen-timente, le legitimează nasterea și autorizează libertatea de acțiune, elucidînd în măsura nu numai în care omul se știe mai bine pe sine ci și, mai ales, în aceea în care ținde să vrea să se știe mai bine. Dar a ști ce înseamnă scrisul, tot ce este și cutază el să fie, echiva-lează cu a ști totul despre om. Fascinat în neputințabilă care bucură și cutemură. A nu te lăsa copleșit de ea, adaptînd-o rezistentel de soirit, acrotîndu-i însăși existența, se con-stituie într-un efort fără de egal. Nu putem trăi fără să scriem, dar nici nu putem lăsa scrisul să ne devoreze în întregime, dînd curs numai aceste subtile contradicții, prin care umanitatea din noi se îmbogățește, devine, cîndat lucru, mai nobilă și firească.
Nu vreau decit să scriu!

Dacă mai există înțelegere pentru scris și se mai știu toate căderile și înălțările acestui învelniciriu, cunoscută de toți dar urmîrită îndecapropie doar de cel ce l s-au devotat, în virtutea unei grave deliberații de constință; dacă mai există oameni care cred în el, în înalta lui menire și posibilitate de a stabili posibilele punți de comunicare, asigurîndu-i acel climat favorabil fără de care ar moțori în gol; dacă un consens mai puternic decit orice areștului ne-ar uni cu acea fermă delicatețe care este girul recunoașterii, a menirii îndeplinite; dacă asistăm, în ciu-ța tulburărilor de suora-fată, tocmai la o astfel de reasezare în teme-rii, specifică avansului real de civilizație, pu-tem să ne vedem în înțite de treabă. Și cine și-ar dori mai mult? Cu o mai puternică și nedismulată recunoștință. Cu o mai soartă și serutătoare privire aplicată problemelor într-a-țevăr grave care ne mistule lumea noastră, deci lumea de pretutîndei, lumea în ipostază virtuală de cuvînt unificator.
Nu vreau decit să scriu!

Grigore Hagiu

la începutul deceniului 9

Istoria ce le denăscuie cu mult grad de implicare participativă, realist-biografică, în dinamica acestei istorii. Cit despre dramele erotice ale personajelor principale din aceste romane, nu au întotdeauna o motivație tocmai în sensul realist-epic al cuvintului. Autorii fac, chiar, discrețe împrumuturi de la romanele de senzație...

P. DUGNEANU: Erosul, din *Cel mai lubri dintre păminteni*, mi se pare însă autentic.

V. F. MIHĂESCU: Observația lui Paul Dugneanu cred că este valabilă doar în ceea ce privește personajul Matilda. Căci Suzi Culala, ultima iubire a lui Victor Petri (din *dealtfel* întreg volumul III) coboară erosul în sentimentalism și senzational, de un gust discutabil.

N. CIOBANU: Romanul, ca soluție finală de rezolvare a epocii, poate fi controversat; se pare că acest final nu este ne măsura datelor inițiale ale temei și conflictului.

S. CRAIA: De altfel, elementul senzational este prezent în multe romane românești contemporane. Este poate unul dintre factorii care le conferă multora dintr-o parte a statutului de „best-seller”. Dar nu putem nega o puritate a realismului atunci când semnalăm ca pe un cistit toate aluviunile aduse de experiențele ultimelor două decenii. Cred că alunecările în insolit ale lui Petre Sălcudeanu (teu) lui Costache, (oțana cu lup) îmbogățesc această carte, de altfel rău scrisă din punctul de vedere al existenței stilistice, chiar admitând atitudinea anticlasică.

N. CIOBANU: Nu cumva, eoul pe care l-a stăruit acest roman se datorează și unor atribute mai mult sau mai puțin extraliterare? Poate că e unul dintre acele cazuri în care, pentru moment, miza acută a temei o înalță pe valoarea artistică însăși.

S. CRAIA: Este acel grad de adevăr neaflit încă până acum.

A. SILVESTRI: Cititorul român e, în general, mare amator de „filurii” de parabolă și crede uneori că acela care grăiește „cu chiele” contabile bine și e curajos. În fond, a face proză despre teroarea anilor '50 e a răspunde unui apel public, asemeni aceluia care iubeste romanul polițist și de aventuri mai degrabă decât proza analitică. Totuși, astfel de produse nu o dată un loc istoric pozitiv căci o temă valabilă, scormită de un prozator mediocre, ar putea da sugestii nu fără interes altuia cu mai mult talent. Într-o lume precum a noastră, unde sistemul cu totul contemporan și determinat reciproc, un roman estetic este rău nu e o catastrofă cită vreme îndemână la reflecție.

N. CIOBANU: Cred că aici este vorba de o strategie a succesului dinainte calculat, sustinută de o altă strategie, aceea a „loviturii” cu efect imediat...

V. F. MIHĂESCU: Succesul la critică al *Bibliotecii din Alexandria* poate explica și prin comparația subtextuală cu ceea ce a scris Sălcudeanu până acum. Față de seria romanelor politice ca *Bunicul* (un soi de *Maigret* autohtonizat) *Biblioteca din Alexandria* reprezintă un salt important în direcția medietății, spre condiții umane în două epoci nu prea îndepărtate temporale. Stilistic însă, seria cu *Bunicul* era superioară recentului roman. Dar cite cărți, repere sigure în istoria romanului românesc, pot fi invocate și ca probe de virtuozitate stilistică?

A. SILVESTRI: Observația colegului nostru mi se pare foarte bună. Critica a salutat revenirea unui scriitor la seriozitate, „*Sirada Lux*”, din 1962, era și acela un roman de ordin politic.

S. CRAIA: La Toiu, de pildă, nu se aștepta nimeni la acea carte...

V. F. MIHĂESCU: Să nu uităm însă că *Galeria cu vită sălbatică* a beneficiat de existența unei succedentei de cărți cu tematică și materie asemănătoare. Ce-a drept, răbdarea lui C. Toiu a avut câștig de cauză.

DINCOLO DE TEMELE „OBSEDANTULUI DECENIU”

P. DUGNEANU: Aș dori să depășim și noi problematica „obsedantului deceniu” așa cum, se pare că se întâmplă și în proza actuală. Două cărți ale anului '80 și nu numai ele, vin tocmai să-mi susțină afirmația. *Salvați sufletele noastre* și *Vocele nopții*. Desi prima nu abordează o tematică inedită, raportul de forțe individ societate, sau mai exact formulat, individualitate-societate, e este foarte actuală. Chiar dacă Laurențiu Fulga, din punct de vedere stilistic și al compoziției romanești nu este în cea mai bună formă, ca în *Moartea lui Orfeu*, de pildă, acuitatea și dramatismul viziunii îi conferă un statut deosebit. Autorul pledează în favoarea manifestării depline a personalității artistului, al cărui prim și unic adevăr este opera sa de artă. Hieronim, sculptorul, își ia revanșa față de vicisitudinile vieții pămîntului, față de eroismul și ingustimea contemporanilor săi (care nu-l pot suporta tocmai talentul și deosebita abilitate de la nașterea medicilor) și de ce nu, față de propriile limite și abdicări morale, prin creația sa artistică de geniu.

N. CIOBANU: În proza lui Fulga admir fecunditatea și statură transanță a destinelor proprii eroului de tip demiurgic, creator, sub steaua tragicului absolut. În realitate, este vorba de repunerea în drepturile ei a unei teme dintre cele mai importante prin eternitatea ei; o temă care se constituie în reper funcțional circumscris spiritului de creație. Este reperul existențial ultim, sublim, care și la subordonează pe toate celelalte. Ceea ce ar trebui să obsedeze pe toată lumea pentru că aici se află deschiderea reală spre tot ceea ce se întâmplă în planul existenței spirituale.

V. F. MIHĂESCU: Profit de discuția în jurul romanului lui Laurențiu Fulga pentru a reveni la ceea ce numeam mai devreme criteriul accesibilității. Chiar și pentru un cititor cu experiență *Salvați sufletele noastre* nu este o lectură lesnicioasă. Cartea justifică însă, pe ansamblu efortul (chiar cel fizic) al cititorului de a-și apropia lumea scriitorului.

N. CIOBANU: Să nu mergem exclusiv pe ideea că cititorului trebuie să îi dăm chiar tot. Din acest punct de vedere, cred că calificarea lui ca cititor autentic merită a fi pusă la încercare de romanul lui Fulga, Platon Pardău sau Buzura. Să dea și el, cititorul, ceva literaturii care vorbește, profund, chiar despre el.

V. F. MIHĂESCU: *Vocele nopții* este un roman al individului și al actualității. Al actualității văzută doar dintr-un singur unghi de vedere. Meritul lui Buzura este acela de a fi depășit această premisă scriind un roman complex, deloc idilic. Cu multe lungimi spre exemplu, secvențele de analiză specioasă a stărilor de anxietate.

P. DUGNEANU: Am subliniat că, una dintre temele cele mai importante ale momentului actual, este relația individualitate-societate. Iată însă, că la fel de incitant este raportul individ



(om comun)-mediu, tip de conflict, prefăcut tot, de Marin Preda cu *Intrusul*, unde este pusă chestiunea alienării omului (obișnuit) în socialism. Din păcate, semnificația cărții la data apariției sale nu a fost suficient pusă în lumină, ea inaugurând una dintre cele mai fecunde piste ale prozei românești contemporane. Să reamintim, succint, trama epică. Un tânăr muncitor, Călin Surupăceanu, lucrător la un combinat chimic într-un oraș nou apărut pe harta țării, face un gest de autentic eroism, fără patetism sau bravadă: cu prețul unei accidentări grave care îl va lăsa urme toată viața, el salvează de la moarte un coleg. Din acest moment se întâmplă un fapt straniu, dar nu într-atât încât autorul să nu-l sugereze o explicație. Incelul cu inelul Călin ajunge să fie izolat de către colegii și prietenii săi, și discret, împins la periferia victoriei orasului, (înainte de accident l se prefugira o carieră deosebită, în conformitate cu imperatiile sociale). Din ce cauză are loc toată această conspirație tacită acceptată de către toți factorii? Este momentul în care însă mediocri simt că un individ pe care până atunci îl crezuseră asemenea lor sau chiar inferior, dovedește calități deosebite și amenință să devină individualitate. Si atunci, vizată fiind ruperea echilibrului unanim acceptat, „medii” acționează în consecință.

N. CIOBANU: Tentația eroului de a sări dincolo de umbra pe care cel din jur îl obligă să și-o dimensioneze numai într-un anumit fel.

P. DUGNEANU: În final, romanierul propune o soluție, o leșire din impas, prin hotărârea personajului de a relua aventura de la capăt, plecând pe un șantier din alt oraș. Marin Preda statuează cu *Intrusul* (semnificativ titlu, nu și în proza actuală, tipologia insulă, care nu își mai află, în urma unei traume, locul în societatea contemporană, fără a greși cu nimic față de aceasta.

V. F. MIHĂESCU: În această serie, deschisă de *Intrusul*, într-o *Iarna e o alta țara* a lui Gabriel Garfita. Tema romanului este cea a alienării individului, supus la presiunea societății. Căci individul (viața ne-o arată și romanul o demonstrează) tinde să devină, dacă nu cumva a și devenit, exponent, tip.

N. CIOBANU: Anul literar 1980 ne obligă, literalmente, să vorbim și de alte direcții tematice majore spre care se îndreaptă romanul nostru contemporan. De exemplu, romanul de evocare istorică. Au apărut, astfel, două cărți care justifică statutul lor de apariții de excepție, care denuntă categoric — să zicem — „protopopul” Corneliu Leu. În fine, există și romane așa-zis alegorice, care pornind de la un fapt oarecum istoric divaghează în cele mai aberante direcții. Anul acesta au apărut însă noul roman pe teme istorice semnate de Paul Anghel și Mihail Diaconescu care cred că cel puțin din punctul de vedere al înnoirii viziunilor merită să fie din plin discutate...

V. F. MIHĂESCU: Din această serie se detașează ciclul lui Paul Anghel, *Zăpezi de acum un veac*, din care scriitorul a dat anul acesta romanul *Fluviile*. Sunt descrise aici prăvăliile de război. Autorul probează încă o dată stăruința de a observa dinamica marilor grupuri și, totodată, de a evidenția detaliul uman revelator, ce intră în consonanță cu mișcarea ansamblului. În cărțile anterioare (antologate în ordinea apariției) căci altfel, *Fluviile* este prima carte din ciclul preocupat aproape exclusiv de dinamica eoului Paul Anghel neglijă în bună măsură epical. În *Fluviile* intinim secvențe importante, excelente, în care autorul face — pentru scopurile „proba meseriei”. Opinia mea este că, importantă evidență încă de pe acum a proiectului lui Paul Anghel va putea fi apreciată cum se cuvine abia cind ciclul va fi încheiat. Ritmicitatea de metronom a autorului ne asigură că nu vom avea prea mult de așteptat.

A. SILVESTRI: Din *Zăpezi de acum un veac* s-a tipărit deocamdată până la jumătate, patru volume din nouă, dar criticul nu poate

ARTUR SILVESTRI: „Ceea ce se petrece cu prozatorul mator are pandant și la cel tinăr”.



să nu observe totuși că avem a face cu un roman memorabil și, întrucât mă privește, văd în Paul Anghel pe cel mai însemnat romanier pe subiect istoric din literatura română. Insușirile lui sint izbitor, talentul este complet și, așa cum am observat altădată, prozatorul este un stilist impecabil, cu simț al științei documentului, avind și o filozofie proprie a faptelor, intuiție a materilor imperisabile ale realității morale și sociologice, aptitudine de a vedea romole și subtil, ingeniozitatea e în dezvălul psihologia în ascunsele cute sufletesti.

Prognosticul unui critic nu e, în această situație cind al patru volume, o aventură, este o judecată cu argument și cu raționament doveditor; înțarță și de materia în chestiune, de tot excepțională.

N. CIOBANU: Atât criticile cit și cititorii sint animati de un real interes. Volumul de pînă acum tin extrem de trează curiozitatea...

S. CRAIA: Marele cîntec se integrează și el tematic problematicii intelectuale, aflat „sub vreme”. Restituirea istorică, plină de culoare și perfect verosimilă, are drept contrapunct registrul dilematic în care se consumă drama creatorului obligat la compromisuri și care se salvează, dincolo de tentații și rătăcirii, întorcîndu-se la artă ca supremă împlinire.

A. SILVESTRI: Observ totuși că fenomenele prozei românești par a fi, din examinarea generală, unitare și adeseori ceea ce se petrece cu prozatorul mator are pandant și la cel mai tinăr. Gabriel Garfita calcă esteticile în urma lui Augustin Buzura, Ioan Dan Niculescu și din clasa lui Laurențiu Fulga ori a lui Platon Pardău.

Desi prozatorul tinăr are a-și consolidat poziția în chip cit mai original, totuși nu iese fatalmente din mediul epocal și din aerul pe care îl respiră toți. Proza tinără n-a dat, în acest an, extraordinare producții, așa încit rămîne a vedea în ciiva autori deocamdată fără volum, ca Stelian Tănase, Sorin Preda, pe acela care sint apți, credem, a schimba clasa mentalei provizorii.

V. F. MIHĂESCU: Au apărut și cărți care nu reprezintă neapărat pandantul altora. *Vara Băro* de Paul Georgescu este o astfel de carte. Căci dacă scriitorul „calcă” aici pe urmele celui, atunci Acela este Caragiale. Iar un astfel de „decade” — cred că putem recunoaște evidența — nu lăsa îndemina oricărui. Tot aici (seria — celorlalte de-pandant), intră cărțile „Grupul țirgovistean” — Radu Petrescu. — Ce se vede (calofii, atent la nuanțe), *Mircea Horia Simionescu* — *Breviarul* (din seria *Insolit*) și atât de personală deschisă de *Ingeniul* (bete timporeală, Costache Olăreanu — *Intanțea și fite-tune* (trafinat al compoziției, subtil ironic). Din proza tinărilor reamintim *Galaxia* burlesca de Dumitru Dinulescu, portret dezgăhit al unei generații, a cărei imagine pare risipită în tri-



bulații (de cele mai multe ori) sentimentale, ușor însă de restituit sub semnul unei morale distincte. Din păcate, în ce privește debuturile în proză, dacă anul trecut ne oferea câteva apariții de excepție, precum *Aventuri într-o curie interioară* de Mircea Nedelcu, anul acesta nu-mi amintesc să fi citit un debut de calitate celui amintit. Totuși, un nume neglijat: Ion Liță. Și un titlu: *Cu pieptul în bătaia vîntului*.

N. CIOBANU: As cita încă pe Ion Murgescu, cu *Edenul*, pe Justin Moraru cu *Vina* și pe Titus Suciuc cu *Drumul*, toate romane solide stit ca temă cit și ca arhitectură. Apoi, pe autorii celorva volume de nuvele și povestiri cu totul remarcabile: în afară de Gabriela Adameșteanu, excepționalul volum al regretatului Teodor Mazilu, *Peterlin la ruinele unei vechi pasiuni*, vivacele, inteligentul volum *Meseria de nuvelist* al lui Radu Cosasu, „vînturile și matule, artisticele, nuvele din O zi fără anotimp”, ultima carte a lui Dan Claudiu Tănăsescu, autentică nuvelistică „feminină” din volumul *Viața la prima vedere* al Letiției Vladislav. Anul nu numai pentru că e bine să avem o viziune cit mai completă asupra „taboului”, ci și pentru semnificativa lor apartenență, să amintim și romane precum *Muntele catinilor* de Ion Brad, *Tanșaj* de Florin Bănescu, *Tornada* de I.M. Almajan.

V. F. MIHĂESCU: Vreau să semnaliez aici atmosfera rarefăiată din domeniul prozei satirice. Anul ce se sfîrșește acum l-a avut tot pe „veteranul” Teodor Mazilu și Ion Băieșu. Si, cum știm cu tristețe toți, Teodor Mazilu nu mai este...

N. CIOBANU: În ultimele săptămîni au apărut cărți pe care nu le-am putut discuta acum. Romanul lui D. R. Popescu, acela al lui Costache Olăreanu, volumul de nuvele al lui Cosasu și acela al Letiției Vladislav, alte romane semnate de D. Mataci, Ion Max'm și I. D. Teodoreanu etc. Ceea ce demonstrează că ideea de un literar reprezintă o convenție. Se cuvine, însă, a arăta că anul literar '80 încheie cu rezultate remarcabile un deceniu cu adevărat strălucit al istoriei prozei românești contemporane. As zice că acest „an literar” oferă nu puțin din „chelle” care, utilizate cu atent spirit de discernămint analitic, sint în măsură a ne ajuta să sesțăm traseele dominante parcurse de epica românească a acestui excepțional deceniu literar. Să sperăm că istoria literară nu ne va contrazice prea mult în această privință. Intenția noastră este ca această dezbateră să fie totodată și o invitație la discuție.



Ion Iuga

Întîlnire
Ingerul blond a intrat pe fereastra deschisă cu degute de lună mi-a intrat în somn în golul de vice

semăna cu ingerul ruginit pe-un mormint cunoscut
cu fata aceea pe piatră cu gunchii patimo noastră mă:urind ingerul acela fără o aripă

era fără sînge cald nu era o pallidă frunză rătăcîntul inger din camera mea

din terasă crîniîi cergeau în nesomn pe brațul de sticlă cu frunză singerind o aripă

Sărbătoare rustică
Ion a murit zăcînd l-am văzut cu pămîntul în brațe lăsat gura lui un clește pentru zgomote mormint

Ion a murit cu umbrela pe umeri deschisă era umbrela pentru ploaia necesară o mașină l-a căutat cheltuindu-se și fără să fie lăsat a murit în fața unei grădini de crini a murit

avea un pagon de pămînt peste ochi un oblon pe măsură legat de picioara într-o cocină cu paie învelit cu umbrela pe umeri Ion a murit (n-a înțeles e-ploaia din floare) lăsta e el tinăr între sîni de culoarea palelor lăsta coapse fierbinți ca sacele marin dar singur

cu umbrela pe umeri deschisă mi-a bătut în fereastră (Doamne de ce nu eram și acasă) bătîrîn Ion a murit cu umbrela pe umeri deschisă

Ca un glob colorat
Ca un glob de săpîn pin de aerul nostru insuflăit ridicîndu-se-n spîni soarelui

cu fiecare palmă adăugată în sus alte culori zilele noastre îi oadaug aibe-gălbui roșietic-albastroe pină seamănă universului de aer și fiecare zi ca o caracalită ne cuprinde ea vine și noi privim călătoria viața noastră fără umbră

visul ei cu oripi de șindrii vrem să zburîm alergîm mergem în cir'e apoi cu vîzurl urmîrîm globul pină ostentim atunci fără vîlcăreală și fără zgomot pocnește globul de săpîn cu numele unuia dintre noi colorat

CĂRȚILE ANULUI 1980

Antologia retoricilor românești

Resurrecția studiilor de retorică în critica europeană a inspirat la noi apariția unor lucrări de teorie și istorie a vechii discipline în spațiul autohton.

Retorica românească, datorată travaliului lui Mircea Frinulescu, apare în urma și în consecința unor lucrări apreciable ca *Retorica literară românească* de Aurel Sasu (1975), *Mică enciclopedie a figurilor de stil* de Gh. N. Dragomirescu (1975) sau aceea de ecou internațional al lui Vasile Florescu: *Retorica și neoretoria. Geneză, evoluție, perspective* (1973). Sintem, așadar, sincronizați (nu putem evita automatismul) cu un curent european ce primește, cu fiecare zi, o tot mai mare extensie. Dar, tot mai compactă, neoretoria se dezvoltă azi pe două căi distincte și oarecum contradictorii. Grupul de cercetători de la Liège precum și preocupările nu prea susținute din cadrul „noului critic” francez, revindicată retorica pe linia poetică și a teoriei literare. Compatriotul nostru Vasile Florescu manifestă puternice rezerve față de eficiența interpretării adoptate de gruparea francofonă, el asocîndu-se mișcării neoretorice reprezentate de grupul Italian (Renato Barilli) sau de investigațiile din zona anglosaxonă. Aici se încearcă reverificarea retoricii cu sensul mai vechi, de artă a persuasiunii, care în concepția lui Cicero devenea o „artă” supremă, capabilă să domine toate celelalte „arte” și științe. Pretențiile acestei interpretări sint imense: într-un secol dominat de automatizare excesivă, de o

Argheziana V
Rează-n flori rochia mire-ii pe sub mese șobolanii roș piciorul sărbătorii spințecă nașul cocoiș

pir'olii în tîvl de tablă mire-n luminare se topește fața lui e umbra uși care crește

e mașină-l răsturnată crîlă-n cocina vecină o viaară sfîrîmată reche-trată-i de-o tulpină talmeș-balmeș e grădină din hîrnie creponată ca și pielea nașei toată

moare luna peste porci hai scîrî-zbîră gardul de sub lună la lumină nu mă-norci

Insomnie
Cum să înțeleg lmi alegă prîn somn

alta noapte o fiară cu o frunză albastră pe spate ca două ulcele de sticlă-i în ochii foame stîmpîrîndu-mi carnea și blana ca preeria umedă de flăcări un com ca un piug răscolește pămîntul celiălat aprindă cuprinde cerul strig după mine

val sinele meu cînd deschid ochii Incendiindu-se-cizme în marș aude (ca pe stradă) strivindu-mi măruntaiele această nesfîrșită noapte

De dragoste și nu prea
Da Doamnă sunt pătătoasă cămășa ta de noapte visul cînd facul te arde prin sîni sunt aproape și somnul te-aleargă prin spîni

Doamnă de abur Doamnă de cemeală Doamnă de pat și Doamnă ca prunele-n mai te desenez din lumină în apele de munte la izvoare

pe brăgule de sticlă cu frunză singerind o aripă

Pinza de in
Nori-n căldură loză pinze de in pină la noi cu chipurile noastre desenate de umbre

pe alei un timpal încusit lîngă cuie și scînduri mestecă tutun alegînd din icoanele ceții

numără ochii și capetele le măsoară pașii și pleacă pe alei să-și întinească mușofili pe scînduri de frunze și pe facul stîns

se înegrește coa'a castanilor cînd trece ca niște leșpezi cad frunzele pe urmele lui cineva vîșlește pe pinza de in cu lăpeșile prîns-n urzaală

el o dăstrăm el în cădere mai ride timpul pregătîndu-ne capcana de scînduri



Tablouri de Nicolae Georgescu Din expoziția deschisă la Galeria de artă ale Municipiului București

Antologia retoricilor românești

nefericită dispăre și disjunctia a artelor și științelor de flinta vie omenească, retorica ar avea un rol unificator și umanizator, ea prelungind funcția integratoare a religiei din Evul mediu. În antologia sa care cuprinde fragmente din retoricile românești cele mai reprezentative de la Molnar-Piurariu (1798), Simion Marcovici (1834) prin D. Gusti (1832), Al. Aman (1831) pînă la V.A. Urechia (*Despre eticologia română*, 1866) și Gh. Adamescu (*Manual de retorică*, 1899), Mircea Frinulescu ne dovedește prezența în cultura română a retoricii de ambele senzuri: ca artă a elocinței, și artă poetică. Precum se știe, primul și sensul primar, antic, al disciplinei, al doilea e cel corupt, lîrziu, din Evul mediu și Renaștere, cînd retorica decade într-o simolă poetică. În prefața însă, Mircea Frinulescu inclină cu oarecare candoare, să acorde retoricii stilistice un rol încă eficient și necesar în viața literară contemporană (linia „neoză”) și nu înțrevăde sau nu aderă la cealaltă viziune a neoretoricii (deși trimite în prima pagină, dar, se vede, numai complement, la lucrarea lui Vasile Florescu). Cum această problemă e dilematică, am văzut, pe plan mare, să trecem la alte merite ale antologiei și comentariului dens din introducere lui Mircea Frinulescu. Demn de re-levat e contribuția sa istorico-literară. O cercetare atentă și bine aplicată asupra Retoricilor lui Molnar-Piurariu, îl duce la descoperirea unei contradicții între izvoarele grecești ale terminologiei și pregătirea latină a lui Molnar; în consecință Mircea Frinulescu se îndoiește de paternitatea acestei retorici, atribuită pînă azi lui Molnar-Piurariu, dar cum, precum, nu ne înțică alt autor, problema rămîne în suspenție, înțind la investigații vîltoroare. Un fapt important și oarecum curios, de asemenea demonstrat de Mircea Frinulescu prin minuloase cercetări comparative, este aceea că retorica românească este și cea mai, sau chiar singura, îndrăcînată în izvoarele primare ale disciplinei: ea deriva direct din Retorica lui Aristotel și din comentariile stagiului ca Ammonius, Porfirius, Simplicius etc. Celelalte, cum e Curșul lui Simion Marcovici, sint compilate după lucrări moderne, îndeosebi franceze; se explică astfel o atare

desosebire între lucrarea lui Molnar care rezentează ceea ce s-a numit „retorica perennis”, adică arta elocvenței, și retoricile următoare care caută persuasiună în texte vari, înțesebi în literatură, extinzînd cîmpul ei de manifestare, dar degradînd, totodată, melensul retoricii pri-

Marian Vasile

Continuare în pag. a 7-a

Ovidiu bufnilă

MAȘINI ÎN MIȘCARE

nisipului începu să meargă singură așa cum văzuse nu de mult într-un film, în care cineasta din spatele se lucra atât de frumos cu un copil de o vîrstă cu el. Incintat că i se întâmpla același lucru, bătu din palme și strigă fericit. Peste câteva clipe geamul își recapătă transparența. Copilul cu ochi albaştri dezamăgit, însetat de apă capricios al căsui apucă cutia de biclucuri și porni pe stradă cu gînd să pedăsească cerul. În urma lui mașina continuă să se învîrtă cu un biziit alba perceptibil în perimetrul camerei. O altă mașină, o basculantă prinsă și ea a se învîrta în spirale.

Mașina de tuns iarbă, bătrînă, uitată, renegată, sălta ușor în vîzduh, hîrîi grotesc, se sfîrșită să lăsa din chinga de rugină. Afară în curte un automobil de dinainte de război, negru, cu aripi albastri, înainta clijva metri apoi se oprî înducînd de lipsa propulsiunii mecanice. Transmisia - foasă de pre-lacomom dinte al timpului. Roțile învîrșite cu iarbă într-o altă mișcare, într-o conviețuire, poate o simbioză neștăută de nimeni, un amestec de proprietăți, de feluri ale regnului mineral. Volanul aspirînd spre o altă notă de decolare, înaintea Culoarea galbenă, luminoasă, trecu prin toate aceste lucruri, le însușii preț de o clipă, le dădu o forță nebună, le deschise drumul spre o altă existență, una aleatorie, excentrică, fără posibilități de eliberare, însă. După ce trecu, mecanismele istovite de consumul de energie se reînnoiseră epărate în dulcele suflu al ruginii.

Omul cobori din barcă, învins de puterea vîntului, de sarea care îi încinsese buzele, sarea vesnică a mării, fără de pret, căutăta în unele părți ale globului precum aurul. Legă funia strînsă de băta, blestemă încă o dată vremea nebună, vîntul și toate celelalte lucruri mișcătoare din natură.

Încearcă să-și aprindă o țigară. Brusca apa se coloră în galben, se lînsă, vîntul se cuminți ca un cal sălbatic prins între două limite ale sal-tului său: înălțimea țărului și biclucul usturător al stăpînului. Omul se sperie și pe bună dreptate, motorul bărcii porni, sculpa un venin maroniu, undeva în afară, funia pîrîi, se rupse și barca o porni rotindu-se departe de dig. El încercă să schițeze vreun gest, încercă să strige, dar cui, ar fi trebuit să se arunce în apă dar n-ai putut recupera decît un capăt ude de funie sfîșiată de o forță venită de aiurea. Motorul înnebunit suiera ca un cord deschis, cordul unui dinozaur, omului nu-i s-a spus însă de com-parații și cu atât mai puțin de monstrii uitați ai nu știu cărei epoci. Alergă la capătul digului, privi înapoi, cum valsează barca lui cu motor, dădu din umeri, semn că nu încercă să găsească adevărul, că nu mai blestemă vremea, că s-a pus de acord cu faptul în sine și că avea să aștepte pînă cînd dansul acela fără muzică, fără un țel anume, avea să sfîrșescă. Culoarea galbenă se pierdu undeva peste capul supas al valului și barca rămase în larg legănîndu-se în virtutea unei înecări noi, care o însuflețea care îi per-mitea să se lege de asa în nesfîrșit. Omul se lăsa păgubaș, se întoarse și o porni de-a lungul soarelui.

Bicicleta cu aripi și tînrul care o strunea cu

picioarele dînd dovada unei compente deosebite se înălță în vîzduh, aparatele de fotografiat imortaliză momentul, unic în era marilor avioane, care trecuseră de mult peste zidul sonc și se arătau destul de neputincioase în fața refuzului oamenilor de pretulindeni, în fața dorinței lor de liniște.

Printre nori, soarele de pe marginea pămîntului, slab, pulsînd încet, îl asigură o vizibilitate sportivă. Mașina aceea caraghioasă la prima vedere, cu aripi de liliac, asculta supusă de mișcările sacadate al picioarelor, nu se cabra nărăvășă sub vînt, asculta de lanțul bicicletei, avea minune a tehnicii care face legătura între atle-ta și atleica organe de mișcare, de la cele ale bă-



Desene de Ileana Bratu

nalet mașini de cusut la complicatele mașini din fabrică. Lumea privea cu sufletul la gură dem-onstrată; un lucru paucic, dorit de sute de ani pentru frumusețea și liniștea lui; zborul. Aparatele înregistră, citeva automobile frînă răzătoare multimea de oameni care îl ovaționa pe studentul care pedala singurcinos pentru a nu pierde din înălțime, pentru a bate recordurile anterioare, pentru a crește în ochii iubitei și al prietenilor lui, pentru a câștiga un pariu făcut cu ei însuși. Mașina înainta docilă prin aer lipsit de parfumul pădurii închisă undeva, jos, în obscuritatea înserării. Se auziră păcăniturile blitz-urilor, în lumina lor cu reputația de con-fundat se văzu atunci strălucind o pată galbenă, care învîlu cu repeziunea bicicletei cu aripi de liliac, se auzi un șuierat, aerul se resorbi, se strîni un curent care măcina cu iuteală pălării și aparate de fotografiat mai fragile, sparse

atleica blitz-urile și împrăști o mulțime de fol-rupte din carnețele de însemnări, carnețele în care oamenii notaseră cu maximum de amănunte tot ceea ce văzuseră cu ochii lor în seara aceea.

Lesind din clădirea calculatoarelor, operatorul se îndreptă spre stația pustie de autobuz. Începu să se ardă becurile pe stradă. Autobuzul nu veni, operatorul se îndreptă spre drumul național. Era un om norocos și avea cunoștință de acest lucru, nu peste mult timp în dreptul lui se opri ca cel care transporta mobilă. Schimbă citeva cuvinte cu șoferul, un tip bondoc cu muș-tăcioară.

După vreo jumătate de oră și șoferul și ope-ratorul recunoscător foarte aproape de el vîntul unii avion supersonic, șoferul trimi, mîna în aer, ascăla, motochingul forță dădu-te în ce mai puternic, bucuros că scăpase de tot ceea ce-l lega de asfalt, încercă să ridice camionul în aer să se ia la întrecere cu supersonicul care vîlă se ce în ce mai aproape amenințînd să se pră-busească peste el. În același timp, o mașină de-a-ripi albastri și la urmă stranie, caraghioasă, chise și văzură într-o fracțiune de secundă două aripi de liliac alunecînd prin aer, o lumină galbenă învîlu întregă scenă peste care în citeva clipe se așternu întinericul și liniștea.

Bălețelul cu ochi albaştri privea cerul nelîm-ducă, leșise pe stradă împotriva vîntului pîrîrilor lui, strîngea cutia de chibrituri în mîna, nu se temea de întineric, văzu de departe lu-mina galbenă apropiindu-se scosese un băț, îl scăpăra, bățul se aprinse, prin aer se auzi vîntul unii avion supersonic, făcîndă se stînea, bălețelul mai aprinse unul, lumina galbenă era acum deasupra lui, se auzi zgomotul a zece de mașini, ploaie, pompe de vid, locomotive, vapoare, as-piratoare, într-un cuvînt mașini, dezlînsute, eli-berate din chingile forței frînate, un perpe-tuum mobile urîș, teribil de adevărat. Lumina galbenă se lăsa pe pămînt. Ca pe un ecran se zări atunci o pădure, o barcă cu motor, un cam-ion, sala unor calculatoare, o mașină de tuns iarbă, un automobil vechi de culoare neagră cu aripi albastri și la urmă stranie, caraghioasă, parvică, o bicicletă cu aripi de liliac. Flacăra chi-britului se lungi, copilul o luă la fugă speriat, se auzi o bubuitură și lumina galbenă se risipi zdrețuită. Undeva pe cer stelele pulsău un timp, străluciră mai puternic, în timp ce pe pămînt mașinile își încetaseră zgomotele. Bălețelul cu ochi albaştri descoperi în iarbă o bicicletă ciudată și alături de ea un tînr de treabă care îl sfătui, fără să-l amenințe cu băta, că nu e bine să se joace cu focul. Se auziră de pe șosea glasurile unor oameni. Curios, nimeni nu întreba nimic despre lumina galbenă, ci doar despre reușita tentative de a zbura a unul tînr student pe care nicidecum nimeni nu i-a consi-derat extravagant.

Bălețelul cu ochi albaştri se căznea să le ex-plique celor mari că ceva ciudat luase foc chiar acolo în fața lui.

Făclile metalice apucară (și poate nu la în-tîmplare) motorul unei bărci, o mașină de tuns iarbă, caroseria neagră a unui automobil, car-caasa învechită a unui calculator și suferise o puternică uzură mecanică și le aruncă în aer în cupotul de topit. Flăcările serpuiră valde pe fața metalului, îl încinseră, amestecară forme,le, boborînd amintirea vază a unei clipe de liber-tate.

La rînd urma un camion prăbușit nu de mult într-o prăpăstie.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi în viteză pe străzi, motoarele lor dudule, șoferii frînează regulamen-tar în intersecții, copiii se joacă cu mașinutele lor din tablă lefînă, un tînr inventează un alt aparat de zburat, o mașină care la început pare caraghioasă și inertă. Tînrul ne arată cu gest-urile simple cit de ușor poate fi manevrată această mașină, cum pornește și, mai ales, cum poate fi oprită.

Seară de seară sub lumina gălbule a stelelor mașinile trec pe lângă noi

Atelier literar postea redacției

B. GANEA: Considerațiile din scrisoare sunt menite să explice niște preocupări, poate chiar niște oesesi. Ele pot fi teoretice pertinente, interesante, dar nu scimboră cu nimic eșecul transparenței lor în planul poeziei. Nu rămâne să sperăm că vor fi încununare de succes în cadrul studiului de care pomenim. Paștile care însoțesc scrierile par să-și propună să deo demonstrație, de data asta în problema istoriei (controverse — observăm acum — nu e posibilă, intrucât accepția pe care o acordăm termenului „istorie”, dv. și noi, e strict diferită. Desigur, nu e cazul, nici momentul, nici locul, pentru o discuție mai amplă și mai amanunțată în această problemă. Ne interesează, în schimb, performanța literară a acestor pagini și trebuie să observăm, cu parere de rău, că ea este foarte modestă. Mai bine zis, e de observat că, în zeul lor demonstrativ, ele pierd din vedere sau neglijează toată condiția și mijloacele specifice ale poeziei, local „plasticizarea” (pe care ne-o promitea în scrisoare, în urma recomandării noastre). Rezultatul: niște discursuri pe teme prestabilite, cu finalități strict anticipate, cu desfășurări, în general, greoaie, aride, scolastice, lipsite de vitalitate și ecou. Foarte puține pasaje sugerează o transfigurare artistică (ceva, în „In memoriam” VI, altceva — pentru un anumit tip care se desprinde, nu și pentru o reușită literară deosebită). Am luat în vedere mai semnalăm că scrierile dv. e foarte greu și, uneori numai torțial descriabil.

A. ALBU: Inexplicabil acest rezumat prezisibil, spre deosebire de lucrul mult mai interesant, uscat, dar vibrat, spre deosebire de metaforic și profund și de muzică (prea) ușoară, cu fel de fel de vise, cuib de vise, nepel de vis etc. Nimic de menționat, din păcate.

G. DOROBANTU: Citeva lucruri ceva mai bune, de data asta: „Fără leștere”, „Pășări de

noaptea”, poate și „Luminile nopții”.

M. CRAIEȘCU: Puține pagini demne de semnalat: „Elegie sau tristețe”, „Faciunile”, „Prefișul pitini”. Interesante și ale cîteva „Fintina”, „Indemna”, „Gind”, „Iată că încep”, „Despre mișcare” I), dar neatingând nivelul de altă dată, de la care v-ați cam abținut simțitor.

PATRU MUNEĂ: Ați rămas cu impresia că, totuși, cîteva din textele dv. meritau să fie încredințate tiparului („...față de ce se publică în mod „curent”,), coerent, convingător, deseri pentru rinduri se simte totuși oarecare adiere lirică. Să vedem ca mai urmează.

D. DIAMANT: Citeva lucruri deosebite: „Balada stîncii strănii”, „Zbor fecund”, „Cosmicul fier”.

DINA GHEORGHE: Sint destule motive să sperăm că cele două pasini trimise pot constitui începutul unui itinerar liric semnificativ.

OCTAVIAN I. VLAD: Sint unele semne bune, încă sovătoare, neconcludente. Să vedem, în continuare.

Cornel Saca, Mireea Bolog, Ioan Brle, Th. Carnera, G. Veronescu, Cătălin Mihai Mărblescu, Vivi Mar, Daniela (puteți trimite și desene, în tuși) Ștefan Măndre, Viitoru Ramel, Petru Răoi, Marin Comănescu, Mircea Sarghe, Dorina Teodora Bileană, Petre Surlea, Ion Băneș, George Călin, Liudmila Iordache, Traian Abruda, Sofia Drănescu, D. Silvania, Vasilion, Mihail Rates, Speranta Popa, Laura Roman, Nada Pelepa Roux, Gh. I. Neveu, Ioanina Preluc, Mariana Bălăș, Gabriel Mărblescu, T. Ion, Nicolae Caray, Orestia Mistriceanu: Încercări de nivel modest.

„Postaeri” multumesc pentru le-a trimis feteliță și urări de bine cu prilejul sărbătorilor și le adresăm, la rîndul său, un cordial LA MULTI ANI!

Geo Dumitrescu

Omul de fier
Aerul ruginește deasupra orașului,
aerul ruginește în preajma orașului
aerul ruginit
se lățește ca un deșert
în afara orașului,
aerul,
filtrat cu plămîni,
il îmbăcău —
armură, —
pe dinăuntru!

ERICH KOTZBACHER

Cutie
Poate sint o cutie
în care vin toate scrisorile fără adresă
Nu am domiciliu stabil în poarta nimănui
Și trăiesc modest
Vopsindu-mi onori după culoarea locală
Fel de fel de vești imi sint strecurate
Prin cele cinci simțuri elementare
Beau de igrur în speranța că
Cineva m-ar putea deschide-ntr-o zi
Golindu-mă de suflet...

VIORIEL MUNTEANU

Autoportret
Privește prin palmele mele
ca prin
două lentile de rouă
— Geneza la stînga, la capăt de rînd
Aoccaliptul la dreapta —
și prin lentila copului meu
între ele
EU
sau poate
o lume
dacilografată cu greseli.

IRINA EFIMESCU

O clipă!
Oameni
dăruji-mi o clipă
o clipă
cum ne poartă pe toți
Dăruji-mi-o toată
să mă întind
pe verdele ei
să vă văd
să înțeleg legile
să mă plec către viață
să iubesc puii tuturor ființelor
să văd florile tremurînde de spaima furtunii...
florile

mareu amenințate
Oameni
dăruji-mi o clipă
să privesc
și să mingil
planeta înfricoșată și singură
cu polii zimbetelor amari...
Oameni
dăruji-mi o clipă
să vă arăt chipul morții
hidosul ei chip
Oameni
dăruji-mi o clipă
câci nu vreau
și nu vreau
drumul nostru pe cer
să se stingă...

CORNEL IULESCU



Desene de Daniela Stingă-Ionescu

Neputință
Tot ce se naște și tot ce apune
sint lucruri comune
trăite de mii de ființe și de mii de ori.
Imaginația a dispărut ca un fluviu sec
de setea cumplită a unor nori,

Dragi tineri
cui
fluturi
păsări
câmilie
pești
copaci

EMIL GAVRILIU

Spartul nucilor
Gustul nucilor verzi,
plinsul nucilor sparte,
amintirea închisă în nuci,
școala cu ziduri înalte,
plinsul nucilor verzi,
sint alții, oamenii-alții,
vorbele drepte-s de pret,
crapa minciunilor-n patru,
miile negre de nuci,
ochiul curat ce nu minte,
privește sub frunțile-n dungi,
răstind din aleoape cuvinte.
Bătrîni profesori ne dau
saci de nuci sănători,
înveță, poate, să spargi
nucile tot mai ușor.

BORIS MARIAN

Camera vie
Ca un stomac ne digera
și vineții pereți aveo,
de pielea noastră se lipoa
camera vie, camera,
fenestrele ca niște rane
din sinea închegao obloane,
scurti fetide și profane
se prelingeau de pe icoane,

pe scaune cu pulpa grasă
tesuturi roșii de mătăso,
un fel de pui bătea în masă
și-n vena zidurilor groase,
flămînda cameră gema,
asimila, asimila,
și tîndă fiinta mea,
și fragedă făptura ta.

GHEORGHE SMEOREANU

LORENA PAVLAN

Autoportret cu cer

Urmare din pag. 1

rîndul, fără școală, fără modele dar bîntuit de priveliști, ars de-aaceși etatornică dragoste pentru locul nășterii lui: muntii și păduri, livezi și pășuni, case și nori, cîmîntre, biserică și țongare, oameni și vite, obiecturi și datini, cum tin moșii tradiția vie, armindenul, boboteaza și nunta, suzul pe muntele Găina și pe Avram Iancu: craul muntelui și al motilor.

Cînd a deschis prima expoziție era iarnă. Bucureștii erau acoperiți de zăpadă și și-a coborît tablourile din munte pe câi. Le-a expus fără rame: unul alături de altul, și-a stat feapăn, în surtecul lui de dimie, cu căciula în mină, lovit de-o stîngherală grozavă, de parcă era în expoziția alternativă. Am fost de față la vernisajul acela. Am lăsat întimplarea azece ciuitate cînd publicul l-au fost prezente peisaje în care cerul era pe pămînt și pămîntul în ceruri, în timp ce văzduhul era pe ape iar apele în văzduh. Și oamenii creștea cît copaci și păsările cît cai și stelele erau răsădite în straturi, alături cu și-a frumosul soare nu învășase încă să se înalțe și blinda lună s-a apunat și locuata, amîndu, în colțul unui tablou. Da, am luat parte, și eu, la bucuria aceea miraculoasă care a trecut din unul în altul, ca boala, la simola vedere a acelor peisaje din muntii. M-am molto și pe viață de fericierea că oamenii trăiesc în deplină armonie cu firele și cu muntii, că vreau, că mofii trăiesc cu obrazul ori către dreapta ori către stînga, cu ochii pe-aaceși parte și-a feței, fiindcă femeile și bărbatii sint presătați cu plantele din terbar. Am înțeles și eu, abia atunci, prima oară, plăcerea de a închipi o lume fără nici un fel de canoane, o lume fără dimensiune și reguli, o lume după pufca inimii. O lume frumoasă și fericită în care este noaptea cî numai ziua, nu este întunecată cî numai lumina, nu este durere cî doar ferici-ture, lumea năvă, liberă și fantastică a lui Ion Niță Nicodim, pictor țărăn.

S-a stîns în toamna aceasta, istovit de lubire, acolo, în atelierul din lărbă, deasupra lumii și a Munților Apusen. În cămeșii lui de cîneapă înălbiiți, cu pălăria trasă și mai tare pe față a pornit către raiul pe care, ca orice țărăn, îl coborise din vreme, jos pe pămînt. Brumele lui octombrie n-au apucat să-l atîngă, așa că ultimul autoportret al artistului iradiază aceeași lumină peste care n-a căzut niciodată întunecul.

cornelia barbu

Fata dintr-un lemn

nici nu mai știu de cînd
și-am părăsit ograda
solule lăcaș al copiăriei
de mult pierdută.

nici nu mai știu de cînd
am rătăcit urma pașilor
umpluți cu frunze și ploii.

nici nu mai știu de cînd
m-am deprins plecînd în lume
din turba bisericii dintr-un lemn
topindu-mă stoluie de ceară.

Din nou albastru

albastru, albastre zăpezi
topile-n amintirea
copilăriei izbăvite

albastru, albastre zăpezi
a uitînd ocrotitor senin
zborul zilelor și-a nopții

albastru, albaștri ochii
pierduți de femeie
inimă necunoscută mie.

Și dacă mă fărăm

în fiecare toamnă desigur
auzi ritmul neîntrerupt al morii
din satul depărtat de noi

ii știți pietrele dure măcînd
bobul rotund, galben aromor și
gîndul se duce negresit
în adîncul tihnei unui viitor
indepărtat și fără foame



dar nimeni nu mai are timp să afle
că pietrele dure macină deodată cu bobul
rotund galben inima noastră împreună

și dacă mă fărăm
deodată cu ritmul neîntrerupt al morii
din satul depărtat de noi
inseamnă că încă mă trăiesc

auzi lăcătul neîntrerupt al morii
al morii din inima mea.

Noiembrie

ce poate să insemne mai mult
noiembrie pentru fiecare din noi?

pentru unul extemporat
în lăgăneții și-a așteptării
iermii care vine

pentru femeia hieratică
ce respiră aroma subtilă a toamnei
păstrată în două mere winter banana
ce poate să insemne mai mult
noiembrie pentru ea?

Rugă

Să mă închipi întotdeauna oșă
Alergînd cu mine în întinipnarea ta
Dezîntînd risul din noi.

Dar, nu țî-a mai rămas nimic
din nemeapomenitele amintiri.

Țî-ai adus aminte tîrziu
și cu umilitate cu pășesc în noaptea eu
opoi te-ai topit în lume cu mine.

Către anul 2000

Urmare din pag. 1

cea mai plină de mesteceni, artari și plopi din
cîte mi-a fost dat să văd — nu va reuși decît
să-l avanseze nu să-l strămute).

Ce nu le-am spus? Nu le-am spus că în
anul 2000:

— versurile „Grlul țării cum s-a dus / Cînd în
jós și cînd în sus / Griu de aur mișcator / Și
dator și necător vor fi neapărat însoțite de
comentarii istorice spre a ne înțelege frumusețea
morală”;

— pe Valea Izel, în Maramureș, vor găsi un
oraș — Bogdan vodă — ce-i va întimpla nu cu
obisnuta plăcintă indicatoare, ci cu stautia vole-
vodăului și asta va fi de ajuns semn de recu-
noaștere (iar lumea din Maramureș va vorbi
despre Vasile Deac ca despre un adevărat „mos”
al Maramureșului);

— Bucureștii va fi împlinit de o rețea de
metraodii;

— vom fi mai bogăți cu atîtea și atîtea
procente.

Și încă nu le-am mai spus că fiecare cuvînt,
fiecăre gest al fiului meu îl proiectez și necer-
să-l înțeleg vizavi de anul 2000. Și nu le-am mai
spus că fiul meu pe cînd avea numai 11 luni stia
să vite stecherul în priză, dar dovedea o rezis-
tență (de neintelege pentru mine) din a nu învata
nimic din carticica „animale domestice”: îl
arătăm vaca, oia, măgarul, și el o ținea una și
și bună: plasa. Ceea ce vrea să însemne că
numea cu acest cuvînt și cerul animal pe care-l
văzuse material didactic și pentru un alt nepot al
mamei mele. Și mi-am amintit atunci de expozi-
ția în care am văzut un cîine din fier lătrînd
din niște fire metalice cînd i se lusa din față
osul de fier. Într-un alt animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978, 1979, 1980 le vom construi flori din
plastice și căteșul din fier, iarbă din azbest și
pișci din plus, pregătindu-l pentru anul 2000,
sintem siguri că în anul ce vor urma anulul 2000
osul de fier, înțelesul animal pe care-l
m-am gîndit: e bine, e rău? Dacă în anul de
grație 1978,

